

NAME

<https://youtu.be/-zDDDxBajil>

DATE

February 17, 2021

DURATION

10m 50s

START OF TRANSCRIPT**[00:00:05]**

Ahoj Martine, já tě zdravím.

[00:00:07]

Martin : Ahoj Petre

[00:00:09]

Petr: Moc rád tě zase vidím a jsem rád, že se máme možnost tímto způsobem vidět, i když nemůžeme osobně. První otázka by byla, jestli by si namohl říct trošičku o své osobě, o tom kde kdysi vyrostl, jaké si měl dětství, školu, školní léta.

[00:00:26]

Martin : Jo určitě. Jinak jsem strašně rád za pozvání. Je mi ctí, že můžu být pro někoho vůbec vzorem nebo že můžu nějak někoho k něčemu inspirovat, takže tohle je pro mě samozřejmost a jsem opravdu strašně rád, že tady můžu být, takže se jmenuji Martin Dudy. Vyrostl jsem v Písku v české republice, je mi 26 let, pracuji jako šéftrenér mládeže v basketbalovém klubu Tigers české Budějovice.

[00:01:00]

Moje dětství, ja jsem o tom dlouho nemluvil, takže zkusím to nějak co nejjednodušeji popsat, ale vyrostl jsem prostě normálně v romské rodině.

[00:01:12]

Mamce jsem se narodil, když jí bylo 17 let, která se přestěhovala do česka ve 14 letech. Odmalička, vlastně jsme doma mluvili jenom romsky, když jsem se narodil, tak to bylo v roce 1994, vlastně rok potom co se Česká Republika osamostatnila a vznikaly všechny zákony a všechno se formovalo, tak třeba první problém byl ten, že moji rodiče ještě nebyli svoji, takže já jsem ani neměl třeba kartičku pojištěnce a moje mamka se mnou musela chodit k doktorovi na kartičku mého bratrance. Další problém přišel, když jsem měl nastoupit do školky, tak vlastně jsem neumel ani slovo česky, oni vlastně v té školce nám řekli, že musíme chodit na logopedii, musíme se nejdřív naučit česky a asi po dvou měsících jsem se tam vrátil a byl jsem schopnej nějak jako komunikovat s dětma i s těma vychovatelkama, ale jinak v dětství, ve škole, na základní škole jsem neměl nikdy zadny problémy jako studijní, ani jako kázeňské. Pak jsem vlastně šel na střední školu v deváté třídě, když se rozhodovalo o tom kam budeme pokračovat, tak jako spoustu učitelů, i mých spolužáků si myslelo, že budu chtít jít někam na zedníka nebo na nějakou podobnou školu a ja jsem ani na vteřinu nikdy nezaváhal, jsem říkal, jak vás to napadlo, ja chci na obchodní akademii. Já chci mít maturitu a chci na vysokou školu. To byl takový ten první moment, kdy jako všichni si začali uvědomovat, že se asi spletli, přitom ale jako moc dobře věděli, že jsem o tom nemluvil, ještě nikam na zedníka nebo že bych nechtěl třeba pokračovat dál ve studiu. Pro mě to jako nepřipadalo nikdy v životě, ani na vteřinu v úvahu, tahle myšlenka, takže jsem nastoupil na Obchodní akademii. Tu jsem dokončil. V podstatě se taky dá říci, že bez jakýchkoliv problémů.

[00:03:45]

Pak jsem nastoupil na Vysokou školu, jsem studoval obor Ekonomika a management, dva roky, což jsem teda ale nedokončil, protože v průběhu toho studia už jsem začal mít pocit, že to plně není podle mých představ. Neviděl jsem se v tom tolik, nebavilo mě to a nemotivovalo mě to. Tak jsem se rozhodl to studium ukončit. Našel jsem si nový obor. Obor filozofie a religionistiky na teologické fakultě v českých Budějovicích. Tam si myslím, že jsem se trefil nebo jsem o tom přesvědčen, že jsem se trefil, protože ten obor mě neskutečně motivoval.

[00:04:30]

Dozvěděl jsem se spoustu nových věcí a našel jsem v tom cestu, které bych se chtěl dál věnovat a profesně se rozvíjet.

[00:04:41]

Peter: Dale jsem se chtěl zeptat, vlastně na tvou práci, takže ty jsi už zmínil trochu co děláš, taky si mohl říct o své práci.

[00:04:52]

Martin : Tak pracuji jako šéftrenér mládeže, co znamená, že tady v českých Budějovicích mám na starost chod basketbalového klubu. Máme tady družstva kategorie U10 až do U15. V podstatě, tak máme i dívky U19 a muže ve druhé lize. Já zodpovídá za tréninky těch nejmladších dětí v první a ve druhé třídě, vedu družstvo U13. Vedl jsem družstvo U17, dokud nám to covid nezavřel a od příští sezóny budu vést i družstvo ve druhé lize mužů. Práce trenéra basketbalu byla mým životním snem.

[00:05:40]

Basketbal pro mě to je něco, co prostě je pro mě droga, bez čeho si nedokážu představit prostě žít. Vždycky všechno co jsem dělal, jsem podřizovat, prostě basketbalu a viděl jsem, že basket to čemu se chci věnovat úplně do konce života. Vlastně, basketbal hodně významně ovlivnil moje studium, protože právě když jsem se rozhodoval nad tím, jestli mám třeba před dvěma lety víc věnovat škole nebo basketu, tak jsem se rozhodl, protože teď omezím trošku školu a zaměřím se na basket, protože jsem cítil velkou šanci, že se můžu posunout dál, že mám šanci vybojovat s hodně talentovaným družstvem dobré umístění na republikovém turnaji, takže basketbal je ve mně nebo je pro mě to co určuje a dává mi smysl života.

[00:06:47]

Peter: To je hezký a i starý přísloví říká, najdi si práci, která tě baví a nemusíš celý život pracovat.

[00:06:53]

Martin : A to je právě, že já nikdy neříkám, že jdu do práce, ale říkám že jdu na trénink, že jdu na basket a on si pak každý myslí, že vlastně nepracuje, že se tam jenom bavím.

[00:07:09]

Petr: Ale zeptám se, kde vidíš sám sebe, za nějakých 5-10 let. Někteří lidi jsou jakoby pověrciví.

[00:07:18]

Martin: Určitě to je právě čas, o tomhle tom přemýšlet. Já jsem právě už když začala první vlna pandemie, tak jsem si říkal, tolik času volného jako mám teď, už nikdy mít nebudu a rozhodl jsem se, že ho budu opravdu věnovat hlavně sobě, rodině, přítelkyni, ale hlavně sobě v podobě osobního růstu. Přemýšlel jsem nad svými plány, takže jsem si řekl, že jako první plán je dokončit si školu Prostě na sto procent, takže chci dokončit bakalářské studium a pak se hned přihlásit na magisterské, pravděpodobně na obor společenské vědy a zeměpis na Pedagogické fakultě, protože já chci být učitelem, pak pokračovat v dráze trenéra. Učitel a trenér je dnes jedna z nejlepších kombinací, která umožňuje prostě zároveň obě povolání, takže se vidím jako učitel a jako trenér. Vlastně ani nedokážu představit, že bych dělal něco jiného.

[00:08:28]

Tohle je pro mě prostě to, co mě naplňuje a nechci ztrácet čas něčím, co mě nebaví a co se mi nelíbí.

[00:08:38]

Petr : To dává smysl. Děkuju a ty si tedy zmínil, že si z romské rodiny, že jsi Rom. Co pro tebe znamená být Rom.

[00:08:50]

Martin: To je strasně teška otázka, protože pro mě to znamená všechno. To že jsem Rom, pro mě znamená, za prvé obrovskou čest, protože to jak jsem vyrostl, to co mi dali rodiče, tím že se nedostává každému, takže jsem jim za to obrovsky vděčný, ale znamená to pro mě, že vím odkud jsem. Víím jaký je můj rodny jazyk, víím jaké jsou naše tradice a víím jak se mám u nás chovat, jak se mám chovat na veřejnosti a doma. Znamená to pro mě to, že nejsem ztracený, tak bych to definoval.

[00:09:35]

Petr: Super. Děkuju moc a poslední otázka, závěrečný vzkaz. Co by jsi doporučil mladým lidem, kteří budou poslouchat toto video, jakým směrem by si je nasměroval.

[00:09:52]

Martin: Ja bych chtěl říct všem, ať už se nikdy neohlížeji na druhý, na to co si o nich myslí lidi, kteří je neznají. Soustředte se jenom na sebe a přestaňte řešit názory druhých. Pokud máte nějaký sen, tak mu podřidte úplně všechno a dělejte všechno, co si myslíte, že správný, aby jste ho dosáhli. Nikdy se nenechte odradit, nikým. To je moje poselství.

[00:10:27]

Petr: Díky Moc Martine, to bylo moc hezky. Děkuju. Já si tě strašně vážím, jseš pro mě velkým vzorem taky, protože to je vlastně i jak jseš inteligentní, jak vystupujes a všechno prostě z tebe vyzařuje taková silná aura, takže já si moc vážím Martine, děkuju ještě jednou za tvůj čas a budu se těšit na osobní setkání.

[00:10:48]

Já taky. Děkuju moc.

END OF TRANSCRIPT

Automated transcription by Sonix
www.sonix.ai